

БЕИНСА ДУНО

СВѢТЪТЪ

НА

ВЕЛИКИТЪ

ДУШИ

СОФИЯ, 1933.

БЕИНСА ДУНО

СЛОВОТО
НА
ПЛАНИНАТА

СОФИЯ 1933 г.

ПРИВѢТЪ

къмъ

Свѣтлитѣ умове,
Съвършенитѣ души,
Благороднитѣ сърца —

— къмъ всички, които мислятъ, които
познаваме и които ни познаватъ —

въ свѣта на реалното и неизмѣнното.

Почвата, която стои, е твърда.

Дървото, което стои и расте, е търпеливо.

Водата, която тече, е чиста.

Въздухътъ, който вѣе, е свѣжъ.

Свѣтлината, която свѣти, е силна и жива.

И човѣкътъ, който мисли, е разуменъ и
щастливъ, защото въ него самия — животъ,
знание, свѣтлина, свобода и любовъ — въ съ-
вършена пълнота се сливатъ.

*

ЦѢННИ МИСЛИ.

ЗА ЧОВѢКА.

Постигнатиятъ пѣтъ, изгрѣващата истина и постигнатиятъ животъ сж за мждреца радость, веселие и миръ, щастие, блаженство и доброта.

Мисли върху водата, която тече надолу, върху вѣтъра, който вѣе нагорѣ и върху свѣтлината, която свѣти навсѣкждѣ.

Хлѣбътъ, слѣзълъ отъ небето, е за сърцето, мисълта — за ума, а работата — за човѣшкия духъ.

Мислете върху изворитѣ на живота, на знанието и на свободата.

Туй, което не остарява, е дрехата на Любовта.

Туй, което не се мѣни, е дрехата на Мждростта.

Туй, което не се губи, е дрехата на Истината.

Изгрѣващата звѣзда показва красотата на нощта.

Изгрѣващето слънце показва славата на деня.

Туй, което носи съблазънъ и радостъ,
поле се казва.

Туй, което носи опасностъ и чистота,
планина се казва.

Туй, което задоволява душата, е Лю-
бовъта.

Туй, което задоволява духа, е Мждростъта.

Туй, което осмисля всичко, е Истината.

Пжтъ безъ прахъ, истина безъ съмнѣние
и животъ безъ страдание, това е безсмъртие.

Тъмнина за силнитѣ, свѣтлина за слаби-
тѣ, скръбъ за здравитѣ, радостъ за болнитѣ.

Здравиятъ да се радва на скърбитѣ си,
а болниятъ — на радоститѣ си.

Младостъта е дреха на живота.

Свѣтлината е дреха на знанието.

Свободата е дреха на здравето.

Животъ безъ добродѣтели е подобенъ
на градина безъ цвѣтя, на дървета безъ плодъ.

Не търси това, което не ти трѣбва.

Не носи това, което не те задоволява.

Бжди всѣкога свободенъ и никога не се
впрѣгай.

Тури хомота на почивка, а силата си на
работа.

Постави страха слуга на разума си.

Постави милосърдието помощникъ на
сърцето си.

Дружи съ това, което не остарява —
Любовта.

Дружи съ това, което не потъмнява —
Мъдростта.

Дружи съ това, което не се ограничава
— Истината.

Начало на всички нѣща е Духътъ.

Начало на Духа е Любовта.

Зенитътъ на Духа е Мъдростта.

Краятъ на всички нѣща е Истината,
която носи свобода.

Край има само тамъ, дѣто прѣставатъ
всички противорѣчия.

Начало има само тамъ, дѣто всичко е
въ съгласие.

Свѣтътъ е това, въ което всичко се
проявява.

Търси произхода на всички нѣща, за да
намѣришъ истинския Богъ въ душата си. Той
се нарича силниятъ въ силнитѣ и силниятъ въ
слабитѣ; безсмъртниятъ въ безсмъртнитѣ и
безсмъртниятъ въ смъртнитѣ; любещиятъ въ
любещитѣ и любещиятъ въ безлюбещитѣ. Той
прониква всичко. Дѣто е Той, тамъ е животътъ,
тамъ е знанието, тамъ е свободата. Той е вели-
ката безопасностъ на всичко.

Скрѣбъ е това, което не се разбира.

Радостъ е това, което се разбира.

Това, което се сѣе, е радостъ.

Това, което не никне, е скръбъ.

Това, което се жъне, е знание.

Вода, която се сгрѣва и истива, не е вода.

Вода е това, което нито се сгрѣва, нито истива.

Туй, което не се хваща, е свѣтлина.

Туй, което не се разбира, е любовъ.

Туй, което не се постига, е свобода.

Неуловимото е свѣтлината.

Неразбраното е любовта.

Непостижимото е свободата.

Не ставай преждевременно врата за свѣта, защото всички ще минаватъ прѣзъ нея.

Мисли върху тритѣ извора на живота, които никога не се размжтватъ. Тѣ сж: животъ безъ страдание, мисль безъ съмнѣние и свобода безъ ограничение.

Посрѣщай този, който слиза.

Изпращай този, който възлиза.

Търси това, което не губи сладчината си.

Търси това, което не губи свѣтлината си.

Не уповай на безсилието.

Търси общението на разумното.

Приемай този, който никога не е каненъ.

Нахрани този, който никога не е нахранванъ.

На сухо дърво не се качвай.

Търси нива, която е орана, градина, която е копана и лозе, което е брано.

На пътъ врата не поставяй.

На ледъ кжща не съграждай.

Туй, което не се забравя, е вѣрно.

Туй, което се забравя, е прѣходно.

Гладъ безъ хлѣбъ се помни, съ хлѣбъ се забравя.

Когато тръгвашъ, носи страха на гърба си.

Когато се спирашъ, носи любовта въ сърцето си.

Храни обезсърдчения, подигай падналия.

Обичай житнитѣ зърна и всѣкога ще бждешъ доволенъ.

Три нѣща въ живота не избѣгвай: вода, която тече, вѣтъръ, който вѣе и свѣтлина, която грѣе.

Три нѣща дрѣжъ постоянно въ живота си: миръ, който почива въ сърцето; свѣтлина, която обитава въ ума и радостъ, която работи въ душата.

Когато изгубишъ смисъла на живота, търси това, което свѣти; търси това, което гори; търси това, което не се спира.

Ставай рано, когато сиромашията хлопа.

Лѣгай рано, когато богатството трѣгва.

Яжъ, когато прѣсищането си е заминало.

Почивай, когато гладът е дошълъ.

Говори, когато те питатъ.

Мълчи, когато те милватъ.

Не прави надгробни плочи надъ погрѣш-
китѣ си.

Не вързвай звънци на добродѣтелитѣ си.

Въ пукната паница ястие не туряй.

Съ пробита стомна за вода не ходи.

На конь безъ гемъ не се качвай.

Въ кжца безъ покривъ не живѣй.

На мокро огнище хлѣбъ не печи.

Учи се при този, който носи свѣтлината.

Възпитавай се при този, който носи
топлината.

Слушай само този, който всѣкога помага.

Не се мий на рѣка, която глава нѣма.

Не се качвай на връхъ, който ржцѣ нѣма.

Туй, което не се уморява, животъ е.

Добродѣтелята живѣе само при това,
което никога не потъмнява.

Добродѣтелята живѣе само при това,
което никога не изгасва.

Добродѣтелята живѣе само при това,
което всѣкога се радва.

Само диханието на Единния, Вѣченъ
оживотворява всичко.

ЗАГАДКИ ВЪ ЖИВОТА.

Ключъ, съ който не можешъ да отваряшъ, ключъ ли е?

Перо, съ което не можешъ да пишешъ, перо ли е?

Мастило, което не се лови на перото, мастило ли е?

Книга, която не се чете, книга ли е?

Крака, които не се мърдатъ, крака ли сж?

Ржцѣ, които не работятъ, ржцѣ ли сж?

Очи, които не гледатъ, очи ли сж?

Уши, които не слушатъ, уши ли сж?

Езикъ, който не говори, езикъ ли е?

Сърце, което не чувствува, сърце ли е?

Умъ, който не мисли, умъ ли е?

Орало, което не може да оре, орало ли е?

Мотика, която не може да копае, мотика ли е?

— Ключъ, който отваря, ключъ е.

— Перо, което пише, перо е.

— Мастило, което се лови на перото, мастило е.

— Книга, която се чете, книга е.

— Крака, които се мърдатъ, крака сж.

— Ржцѣ, които работятъ, ржцѣ сж.

— Очи, които гледатъ, очи сж.

— Уши, които слушатъ, уши сж.

— Езикъ, който говори, езикъ е.

— Сърце, което чувствува, сърце е.

Ако сърцето не чувствува, красивото нѣма да дойде.

— Умъ, който мисли, умъ е.

Ако умътъ не мисли, великото ще остане неразбрано.

— Орало, което може да оре, орало е.

Ако оралото не оре, хлѣбъ нѣма да има.

— Мотика, която може да копае, мотика е.

Ако мотиката не може да копае, грозде нѣма да има.

Не дръжъ лодката си на сухо.

Тури лодката въ вода, и тя сама ще тръгне.

Когато умниятъ се качва на своята лодка, тя сама тръгва.

Защо трѣбва да страдашъ? — За да дойде радостта.

Защо трѣбва да живѣешъ? — За да придобиешъ щастието.

Защо трѣбва да бждешъ красивъ? — За да те посѣти любовта.

Красива мисль, благородно чувство и добра постѣпка сж вѣрни приятели.

Истинскиятъ приятель трѣбва да бжде красивъ, благороденъ и добъръ.

ПРОБНИЯТЪ КАМЪКЪ.

Ходи въ свѣтлия пжтъ на живота, дѣ
огнь гори, дѣ вода тече, дѣ въздухъ лѣха,
дѣ трѣва никне, дѣ цвѣтъ цѣвти, дѣ риба
плува, дѣ птица хвърка, дѣ човѣкъ мисли, дѣ
духътъ бждеще чѣртае и истината цари.

Отваряй очитѣ си, когато добродѣтелята
се усмихва.

Слушай, когато истината говори.

Работи, когато духътъ на мъдростта
бжднини чѣртае.

Пжтъ безъ свѣтлина, кжща безъ врата,
рѣка безъ вода празни работи сж.

Свѣтли мисли, чисто сърце, възвишена
душа, силенъ духъ приятели за човѣка сж.

Вслушвай се въ наставленията на духа
си и въ упжтванията на душата си, за да ти
бжде всѣкога добръ.

Въ пжтя на живота се изпитва вѣрата и
надеждата на човѣка.

Въ пжтя на знанието се изпитва ума и
волята на човѣка.

Въ пжтя на свободата се изпитва благо-
родството на душата и милосърдието на
сърцето.

Тамъ, дѣто малкото зрънце пада, камъкътъ стои.

Тамъ, дѣто камъкътъ пада, малкото зрънце стои.

Когато листата отъ дървото на живота слизатъ, зимата идва.

Когато листата на дървото на живота се качватъ, пролѣтъта идва.

Когато сиромашията хлопа на вратата, студътъ се показва.

Когато богатството хлопа на вратата, топлината се показва.

Когато простиятъ царува, прахъ се дига.

Когато умниятъ царува, мирътъ изгрѣва.

Тамъ, дѣто мравята се дави, човѣкъ се забавлява.

Тамъ, дѣто мравята се забавлява, човѣкъ спи.

Глупавиятъ слуша съ едното си ухо, умниятъ — съ двѣтъ, а глухиятъ и отъ двѣтъ не се интересува.

Дѣтето лази, младиятъ се издига, стариятъ сѣда, а уморениятъ почива.

Домътъ е за дѣтето, нивата — за младия, перото — за стария, а леглото — за уморения. Ако си дома — дѣте си; ако си на нивата — младъ си; ако държишъ перото — старъ си; ако си на леглото — уморенъ си отъ живота.

Не разваляй това, което природата е наредила. Не ѝ давай съветъ, какво да прави. Съ нея на състезание не ходи и нищо насила от нея не взимай.

Взимай, когато добриятъ ти дава.

Давай, когато умниятъ отъ тебе иска.

Домъ безъ врата и училище безъ прозорець подобни сж. Защо сж подобни? — Както въ кжща безъ врата никой не може да живѣе, така и въ училище безъ прозорець нищо не може да се научи.

Слѣдъ като си ялъ сладки плодове, не яжъ горчиви.

Слѣдъ като си пилъ сладкъ сокъ, не пий пелинь.

Слѣдъ като си казалъ нѣколко сладки думи нѣкому, не ги обличай съ своитѣ дрипели.

Слѣдъ като си направилъ едно добро, не го разгласявай съ тжпанъ.

Слѣдъ като си изказалъ една велика мисль, не ѝ прави затворъ.

Слѣдъ като си писалъ едно любовно писмо, не дрънкай звънецъ.

Слѣдъ като си нагостилъ нѣкого, за всичко му говори, но не и за пари. Ако му говоришъ за пари, ти го съблазнявашъ, а себе си ощетявашъ.

Не се вкисвай, когато те подквасватъ.
 Не давай маслото си, когато те чукатъ.
 Не плачи за това, което не си постигналь.
 Не благодари, когато всички те хвалятъ.
 Благодари само тогава, когато знаешъ,
 че любовта е съ тебе и виждашъ, какво тя
 върши.

Знанието отъ едно мѣсто не идва, и свѣт-
 лината прѣзъ единъ прозорець не влиза.

Неизброими сж пжтищата на знанието.

Неизброими сж прозорцитѣ на свѣтлината.

Любовта прѣзъ една уста не говори.

Хиляди сж устата на любовта, прѣзъ които
 тя говори. Вървай въ всичкитѣ нейни уста.

Единъ е Духътъ, много сж духоветѣ.

Единъ е Богъ, много сж душитѣ.

Единъ е Той, много сж Неговитѣ синове
 и дъщери.

Едното е цѣлото, многото сж части на
 цѣлото.

Едно е името на цѣлото, неизброими сж
 имената на частитѣ.

Истинскиятъ пжть нѣма пжтеки.

Пжть, който има много пжтеки, той е
 пжть на мрачния свѣтъ.

Пжть, който нѣма никакви пжтеки, той
 е пжть на Духа.

Пжть, който има прахъ, той е пжть на заблуждения.

Пжть, който нѣма никакъвъ прахъ, той е пжть на свѣтлината.

Мрачното небе е небе на тъмнината.

Ясното небе е небе на свѣтлината.

Животъ, изпълненъ съ мъчности, е животъ на страдание.

Животъ, изпълненъ съ блага, е животъ на веселие.

Ходи тамъ, дѣто свѣтлината ходи.

Слизай тамъ, дѣто водата слиза.

Работи тамъ, дѣто Духътъ работи.

Любовта живѣе, Мъдростта свѣти, а Истината носи бжднинитѣ.

*

ТЪРСЕНЕ НА РАЗУМНОТО.

Въ живота търси първо обвивката, послѣ — обвитото, слѣдъ това — сѣмката и най-послѣ — разумното.

При всички положения на живота разумното еднакво се проявява.

Туй, което мѣри, а само не се измѣрва, е разумното.

Мѣри съ разумното, което мѣри, а него не се труди да измѣришъ.

Не прѣяждай, за да не ти стане тежко.

Не прѣпивай, за да не се обезсмисли животътъ ти.

Не израствай повече, отколкото трѣбва, за да не се прѣчупишъ.

Не се лакоми за многото, за да не се огъне грѣбнакътъ ти.

Мжтна вода не пий; скжсани обуща не носи; върху глупавото не гради.

Когато пияниятъ говори, знай, че не той говори, а виното въ него. Досега виното не е казало нито една истина.

Въ живота твърдото търси повърхността, течното — наклона, въздухообразното — обема, а свѣтлината — простора.

Духът създава, душата съгражда, умът нарежда, а сърцето изтърсква.

Търси любовта, която не се придружава отъ умразата.

Търси правдата, която не се придружава отъ безправието.

Търси истината, която не се придружава отъ лъжата.

Търси мъдростта, която не се придружава отъ заблудата.

Търси доброто, което не се придружава отъ злото.

Този е правият път за човъка, за ученика, за вѣрващия и за посветения.

Този е пътят на вѣчното възходещо благо, което краси духа.

Пътът на живота за невѣжия е труденъ.

Пътът на живота за разумния е лекъ.

Отваряй вратата на живота, когато слънцето изгрѣва.

Затваряй вратата на живота, когато слънцето залѣзва.

Разбраното противорѣчие за едни носи радостъ, за други — скръбъ.

Ако скърбишъ за това, което си разбралъ, ти не си позналъ живота.

Ако се радвашъ за това, което си раз-

бралъ, ти си схваналъ свѣтлитѣ страни на живота.

Носи запалената свѣщъ прѣдъ себе си, и пжтьтъ ти ще бжде освѣтленъ.

Мисли само за това, което носи животъ въ себе си.

Ако искашъ да бждешъ здравъ, мисли за радостъта и веселието.

Ако искашъ да бждешъ богатъ, мисли за знанието и търпѣнието.

Ако искашъ да бждешъ силенъ, мисли за свѣтлината.

Ако искашъ да се не спъвашъ, бжди всѣкога доволенъ, безъ да има защо.

Бжди доволенъ въ недоволството си.

Бжди радостенъ въ скръбъта си.

Бжди веселъ въ непостижението си.

Постижението за едного е постижение за друго.

Непостижението за друго е постижение за тебе.

Ако видишъ, че нѣкой грѣши, дошло е врѣме за тебе да станешъ праведенъ.

Ако видишъ свѣтия човѣкъ и не разберешъ неговата светостъ, има условия да паднешъ.

Не очаквай много отъ огънь, дѣто всичко изгаря.

Не очаквай много отъ богатство, дѣто
всичко се изгубва.

Не очаквай много отъ деня, дѣто слънцето
залѣзва.

Не съжالياвай за това, което си забравилъ.

Радвай се на това, което помнишъ.

Не дръжъ смѣтка за счупенитѣ стомни
на своитѣ ближни.

Не се спирай да прѣброявашъ прашин-
китѣ по пѣтя.

За скжсанитѣ дрипи не плачи.

На калната вода паметникъ не прави.

Не търси доброто, което съблазнява —
то не е за тебе.

Не търси богатството, което уморява —
то не е за тебе.

Не търси знанието, което разстройва —
то не е за тебе.

Помни: ти не си пратенъ въ свѣта да
разрѣшавашъ всичкитѣ противорѣчия.

Ти си пратенъ да живѣешъ. Ако на-
учишъ това, ти много ще придобиешъ; ако
не научишъ това, много още има да се
огъвашъ.

Знай, че пѣтищата на изгрѣващето слън-
це и пѣтищата на залѣзващето слънце се
различаватъ.

Пѣтищата на младия и на стария, на до-

брия и на злия, на любещия и на мразещия,
на мъдрия и на невъжия, на чело̀вѣколюби-
вия и на насилника сѣщо така се различаватъ.

Не съжалявай, че имашъ само една уста.

Не скърби, че имашъ само единъ езикъ.

Не се безпокой, че сѣ ти останали
само два крака.

Не мечтай да имашъ двѣ глави.

Когато работишъ, дръжъ рѣцѣтъ си
винаги спокойни.

Не окачвай завѣса на очитѣ си.

Не изгасвай свѣщитѣ на сърцето си,
когато слънцето изгрѣва.

Не кжсай цвѣтята, когато цвѣтятъ.

Обичай свѣтлината и свободенъ бжди.

*

ДНИТЪ НА БИТИЕТО.

Считай първия денъ — денъ на твоя духъ — денъ, въ който свѣтлината се е проявила.

Считай втория денъ — денъ на твоята душа — денъ, въ който любовта се е проявила.

Считай третия денъ — денъ на твоя умъ — денъ, въ който знанието се е изявило.

Считай четвъртия денъ — денъ на твоето сърце — денъ, въ който съзнателниятъ животъ се е проявилъ.

Считай петия денъ — денъ на твоята воля — денъ на твоитѣ сили, които сж дошли да ти помагатъ.

Считай шестия денъ — денъ на Вѣчното Слово, което те е озарило и поставило господарь на твоята сждба.

Считай седмия денъ — денъ на Бога, Вѣчното Начало на всичко — денъ на природата, отъ която всичко трѣбва да се учи — денъ на твоята почивка, когато служишъ на всички добродѣтели.

Помни, че си роденъ, за да бждешъ разуменъ.

Не давай мѣсто на безумието.

Помни:

Който слѣдва пжтя на истината, той е всѣкога свободенъ.

Който слѣдва пжтя на доброто, той е всѣкога добъръ.

Който слѣдва пжтя на мъдростъта, той е всѣкога уменъ.

Пази неопетнена свещената връзка съ Този, Който те е родилъ. Само тогава ще придобиешъ онова, за което копнѣешъ: сила, красота, доброта и разумность.

Ако въ пжтя на живота, въ който си тръгналъ, твоята звѣзда постоянно изгрѣва, ти си въ пжтя на свѣтлината.

Ако въ пжтя, въ който си тръгналъ, твоята звѣзда постоянно залѣзва, ти си въ пжтя на тъмнината.

Слѣдвай пжтя на водата: дѣто минешъ, мий и всичко напоявай. Каквото намѣришъ по пжтя, дигай, слагай, на мѣсто поставяй, макаръ и да окаляшъ.

Ходи тамъ, дѣто те канятъ.

Излизай оттамъ, отдѣто те пждятъ.

Младата мома водата не кани, тя сама отива да си я донесе.

Понѣкога хубавитѣ сѣмена и въ калъта добръ растатъ.

Калъ, която не можешъ да впрегнешъ на работа, показва твоего невѣжество.

Каль, която можешъ да впрегнешъ на работа, показва твоето знание.

Водата е и въ океана, и въ морето, и въ езерото, и въ локвата, и въ дъждовнитѣ капки, но различно се проявява.

Въ океана водата дава угощение на голѣмитѣ риби, въ морето — младитѣ забавлява, въ езерото — малкитѣ отглежда, въ локвитѣ — жабитѣ срѣдъ лѣто на сухо оставя.

Ако си на угощение, въ океана си.

Ако си на забавление, въ морето си.

Ако се клатушкашъ като листъ, въ езерото си.

Ако си безъ петаче въ джоба, въ локвата си.

Когато локвата изсъхне, жабитѣ започватъ да скачатъ отъ едно мѣсто на друго. Тѣ мязатъ на малкитѣ дѣца, които прѣскачатъ вжжето отъ едната и отъ другата страна.

Трѣбва ли да плачешъ за изсъхналата локва на страданието?

Трѣбва ли да се отчайвашъ за изсъхналата локва на мъчението?

Слѣдвай пжтя на жабитѣ. Защото жабитѣ най-много пѣятъ, когато наближи врѣме локвата да изсъхва. Думитѣ на жабешката пѣсенъ сж: кумъ-кво-ква — дойде врѣме за човѣшкото спасение. Въ началото на лѣтото

вие слушате вѣстѣта на тѣзи пророци, които се провикватъ отъ изсѣхналитѣ блата: Свѣстете се, хора, и трѣгнете въ пѣтя, който води къмъ голѣмото море.

Всѣка форма на Духа е написанъ листъ отъ великата книга на живота. Блаженъ е онзи, който може да чете по този листъ.

Има двѣ важни книги: книгата на живота и книгата на смъртъта. Листата отъ книгата на живота нито овехтяватъ, нито сѣхнатъ, нито се откъсватъ, нито се изгубватъ. Тѣ винаги сѣ здрави, сочни, като прѣснитѣ плодове.

Листата отъ книгата на смъртъта сѣ сухи и разхвърляни по цѣлата земя. Не плачи за нейнитѣ изсѣхнали листа. Не тѣгувай за нейнитѣ листа, разхвърляни по цѣлата земя.

Благословенъ е онзи домъ, който е изчистенъ отъ изсѣхналитѣ листа на смъртъта.

Умъ, населенъ съ свѣтли мисли, сърце, обитаемо отъ свѣтли чувства и воля, изразителка на благородни постѣпки, сѣ вѣчнитѣ потици на Духа на доброто. Непрѣстанно слѣдвай този пѣтъ.

Когато господарьтъ идва, вратата се отваря.

Когато господарьтъ влиза, вратата се затваря.

Когато Духът идва, вратата на твоето сърце се отваря.

Когато Духът влиза, вратата на твоето сърце се затваря.

Всѣко отваряне и затваряне на вратата подразбира завършенъ разуменъ процесъ.

Не отваряй вратата, прѣди Духътъ да е дошълъ.

Не затваряй вратата, прѣди Духътъ да е влѣзълъ.

*

ДОБРАТА ДРЕХА.

Когато студът иде на гости, обличай
най-дебелата си дреха.

Когато топлинага иде на гости, обличай
най-тънката си дреха.

Когато гладът иде на гости, затваряй
и двѣтѣ си врати.

Когато ситостта иде на гости, отваряй
и двѣтѣ си врати.

Когато си здравъ, работи.

Когато си боленъ, почивай.

Когато си сиромасъ, радвай се.

Когато си богатъ, плачи.

Извади гнилото отъ вжжето, за да се из-
бавишъ отъ голѣмата бѣда, която те очаква.

Запали свѣщъта на твоя животъ, за да
се осмисли цѣлия животъ.

Слѣдъ като се извърши една работа, са-
мо тогава тя придобива своята сила и цѣна.

Сѣмката пониква, когато се посѣе.

Водата измива, когато се полѣе.

Свѣщъта свѣти, когато се запали.

Всѣка добра работа е начало на
разумното въ свѣта.

Лжчътъ показва изгрѣва на слънцето.

Слънцето говори за своя господарь.

Росната капка говори за силата на слънчевата топлина.

Цвѣтътъ говори за силата на Божията Любовь, която възраства всичко въ свѣта.

Ако мислишъ, че свѣтътъ е създаденъ за тебе, запитай се, ти за кого си създаденъ?

Ако свѣтътъ нѣма отношение къмъ тебе, запитай се тогава, какво е твоето отношение къмъ самия тебе?

Ако мислишъ, че си отъ умнитѣ, запитай се, защо се безпокоишъ?

Ако мислишъ, че си отъ силнитѣ, запитай се, защо имашъ нужда отъ лѣкаръ?

Ако мислишъ, че си отъ богатитѣ, запитай се, защо имашъ нужда да ти даватъ?

Ако мислишъ, че си отъ безстрашнитѣ, запитай се, защо сърцето ти трепери?

Запитай майката, защо ѝ е дѣтето.

Запитай рибата, защо ѝ е водата.

Запитай ученика, защо му е книгата.

Запитай колата, защо ѝ сж колелетата.

Запитай лозата, защо ѝ е гроздето.

Запитай най-послѣ себе си, защо ти сж страданията.

Ако говоришъ за слънцето и не го виждашъ, ако говоришъ за книгата и не можешъ

да я четешъ, ако желаетъ водата и не можешъ да я пиешъ, ако търсишъ хлѣба и не можешъ да го ядешъ, ако търсишъ любовъта и не можешъ да я получишъ, какво си придобилъ? Ако слѣдъ всички тия усилия замязашъ на скжсанъ парцалъ, какво си постигналъ?

Ако слугата е измелъ кжщата и дигналъ всичкия прахъ въ нея, изчистилъ ли е кжщата отъ праха? Най-безвръдното отъ кжщата слугата е изнесълъ вънъ, а най-опасното — праха, е оставилъ вътрѣ. Запитай се тогава, колко струва това метене.

Прахътъ се изчиства само съ вода, а не съ метла.

Водата се туря на работа само при топлина.

Топлината се туря на работа само при свѣтлина.

Свѣтлината се туря на работа само при присѣствието на ума.

Ако плодътъ знае, отдѣ е откжснатъ и дѣ сж го турили, а не знае кога ще се върне, може ли да се каже, колко е научилъ?

ЦЪННОТО ВЪ ЖИВОТА.

Прашниятъ да се очисти отъ праха си.
Калниятъ да се очисти отъ калъта си.
Бѣдниятъ да се справи съ сиромашията си.
Богатиятъ да се справи съ богатството си.

Учениятъ да се справи съ знанието си.
Добриятъ да слуша разумността си.
Любещиятъ да служи на ближния си.
Само свободната вода тече и само свободниятъ животъ расте.

Водата, която тече, търси жадния.
Животътъ, който расте, търси бѣдния.
Ако си жаденъ, водата е за тебе.
Ако си бѣденъ, животътъ е за тебе.
Богатството е граница за бѣдния да намѣри живота си.

Сиромашията е граница за богатия да не изгуби живота си.

Дѣто има сиромашия и богатство, тамъ е животътъ.

Познавай любовта, съ която любещиятъ те оживява.

Познавай мждростта, съ която мждриятъ те вразумява.

Познавай истината, съ която силниятъ
те избавя.

Не затваряй прозореца на живота си,
когато приятелътъ ти се усмива.

Не внасяй невѣжество въ знанието.

Не се обезвѣрявай въ вѣрата си.

Не внасяй лъжа въ истината.

Не узаконявай робството въ свободата.

На пѣть съ единъ кракъ не трѣгвай.

На нива съ една рѣка не отивай.

При умния съ едно око не ходи.

Стой на краката си.

Работи съ рѣцѣтъ си.

Гледай съ очитѣ си.

Слушай съ ушитѣ си.

Говори съ езика си.

Мисли съ ума си.

Чувствувай съ сърцето си.

Люби съ душата си.

Служи съ духа си.

Умъ безъ противорѣчия, сърце безъ
скърби и смущения, дѣно безъ калъ жела-
телни добрини сѣ.

Не прави зло никому.

Не насърдчавай прѣстѣпника.

Не освобождавай лошия.

Не вързвай праведния.

Съблѣчи се отъ врѣменната дреха на живота и се облѣчи въ вѣчната.

Съблѣчи се отъ безсилието и се облѣчи въ силата.

Съблѣчи се отъ безлюбието и се облѣчи въ любовъта.

Съблѣчи се отъ робството и се облѣчи въ свободата.

Съблѣчи се отъ лъжата и се облѣчи въ истината.

Уменъ човѣкъ е онзи, който може да смѣни скръбъта въ утѣха.

Уменъ е онзи, който може да смѣни отчаянието въ надежда.

Уменъ е онзи, който може да смѣни умразата въ любовъ.

Уменъ е онзи, който може да смѣни невѣжеството въ знание.

Уменъ е онзи, който може да смѣни неправдата въ правда.

Уменъ е онзи, който може да смѣни робството въ свобода.

Уменъ е онзи, който може да смѣни сиромашията въ богатство.

Уменъ е онзи, който може да смѣни смъртъта въ животъ.

Уменъ е онзи, който и въ най-голѣмата тъмнина може да намѣри пътя къмъ Бога — Вѣчната и неизмѣнна любовъ на Битието.

